

Дзісяк Л.В.

студент,

Львівський державний університет внутрішніх справ

ВИХОВАННЯ ТА ПЕДАГОГІЧНА ВЗАЄМОДІЯ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ

Навчання повинно здійснюватися на відповідному кваліфікаційному рівні з урахуванням вікових і психічних особливостей розвитку дитини, організовуватися на основі принципів пильності та відповідальності, наступності й систематичності, наочності та емоційності. Методи викладання повинні сприяти розвитку пізнання, а також активізації пізнавальної діяльності учнів, мислення і мовлення у процесі навчання.

Якщо педагогіка хоче виховати людину в усіх відношеннях, то вона повинна насамперед повинна пізнати і вивчити людину як особистість. Керівна роль у вихованні належить педагогу. Процес навчання формується та розвивається із повним залученням особистості педагога. Вчитель-педагог повинен любити свою професію, бути високоосвіченою людиною, володіти педагогічною і психологічною майстерністю та педагогічним тактом.

Проблеми виховання особистості досліджуються різними науками, зокрема такими як: психологія, вікова психологія, психологія особистості, біологія, а також педагогіка, котра тісно пов'язана з ними.

Основними завданнями сучасної педагогіки є вдосконалення змісту освіти; запровадження інноваційних засобів навчання, навчального обладнання; підготовка підручників відповідно до вдосконалення змісту освіти; комп'ютеризація праці, як вчителя, так і самих учнів; вироблення нових форм і методів навчання; посилення виховної ролі уроку; вдосконалення змісту й методики виховання; удосконалення підготовки учнів, їх професійної орієнтації та підготовки до праці; вироблення шляхів гуманного ставлення до життя і діяльності навчання.

Реалізація завдань сучасної педагогіки відбувається у процесі її теоретичних пошуків, реальної педагогічної практики, постійної зорієнтованості на її вдосконалення, відповідність новим реаліям буття особистості. Педагогіка як наука може розвиватися лише за умови поповнення новими фактами, здобутими у процесі пошуково-дослідницької роботи, тобто під час здійснення наукових досліджень [1, с. 21-22].

Проблема розвитку освіти є глибоко соціальною і належить до пріоритетних завдань суспільного розвитку, вона безпосередньо пов'язана з системою національних інтересів та національної безпеки.

У кожній країні, у тому числі в Україні, навчання соціальної роботи повинно базуватися на власній концептуальній моделі. В процесі визначення моделі підготовки соціальних працівників необхідно враховувати і опиратися на економічні та соціальні реформи; вони впливають і вирішальним чином впливатимуть на сутність соціальної і соціально-педагогічної діяльності у майбутньому та на систему вимог, які пред'являтимуться до професійних працівників цих сфер [1, с. 11-12].

Підготовка соціальних працівників, як окремих напрямків професійної освіти і діяльності, почала формуватися на початку 1990-х років. На даний час професійна підготовка фахівців соціальної сфери в Україні здійснюється у різних формах: очна, очно-заочна, заочна, вечірня, екстернат та інші – і передбачає багаторівневий характер освіти: допрофесійна, професійна, післядипломна, підвищення кваліфікації, перепідготовка кадрів [3, с. 50-59].

Соціальні працівники мають можливість отримувати професійну кваліфікацію і спеціалізацію різних рівнів у середніх навчальних закладах (училищах, технікумах, коледжах, ліцеях) та у вищих закладах освіти (інститутах, університетах, академіях) та ін. [2, с. 87].

В Україні підготовка і перепідготовка соціальних працівників здійснюється різними шляхами. Форми підготовки соціальних працівників і соціальних педагогів можна умовно розділити на три рівні:

1) курсова або допрофесійна підготовка (різноманітні курси, школи, ліцеї, коледжі);

2) навчання в університетах, галузевих вищих навчальних закладах на денних, вечірніх, заочних відділеннях;

3) післядипломна освіта (перекваліфікація на факультетах післядипломної освіти) [3, с. 54].

Сьогодні в нашій країні, як і в інших країнах світу, питання стоїть таким чином, що навчання соціальної роботи не може тільки пасивно відображати соціальний розвиток, воно повинно вести активний пошук здійснення і вирішення соціальних проблем, що з'являються. Професіоналів у соціальній сфері потрібно готувати на такому рівні, щоб вони були здатні змінити, відстояти, усунути і подолати негативні соціальні прояви у суспільстві. А це можливо здобути лише у закладах освіти, які будують навчання на нових позиціях і враховують тенденції розвитку соціальної політики в країні.

Підготовка фахівців для соціальної і соціально-педагогічної роботи має вкрай важливі проблеми. Перш за все, вирішення цих проблем вимагає серйозного вдосконалення технологічної підготовки майбутніх фахівців; вищі навчальні заклади потребують серйозної державної підтримки в плані фінансової допомоги.

Перед соціальною освітою в Україні стоїть складне завдання – збалансувати складну ситуацію сьогодення, поставивши в центрі уваги

людину, безпека якої, як і життєвий рівень, права та благоустрій мають значний потенціал до покращення. І саме тут навчання соціальної роботі повинно відігравати провідну роль. Для вирішення цього завдання потрібен весь досвід, знання, які потрібно мудро використовувати і розвивати.

Список використаних джерел:

1. Міщик Л. І. Соціальна педагогіка: досвід та перспективи [Текст] : Монографія / Людмила Іванівна Міщик. – Запоріжжя, 1999. – 248 с.
2. Обучение практике социальной работы: Международный взгляд и перспективы [Текст] / Под ред. Д. Доэла и С. Шардлоу. Пер. с англ. Под ред. Ю. Б. Шапиро. – М. : Аспект Пресс, 1997. – 223 с.
3. Обучение социальной работе: состояние и перспективы. Материалы Международных Конгрессов Школ социальной работы [Текст] / Под ред. В. Г. Бочаровой. – М. : 1997. – 283 с.
4. Социальная работа: теория и практика : Учеб. пособие [Текст] / Отв. ред. Д. и. н., проф. Е. И. Холостова, д. и. н., проф. А. С. Сорвина. – М. : ИНФРА-М. 2001. – 427 с.
5. Яркина-Смирнова Е. Профессиональная этика социальной работы [Текст] : Учебник / Е. Яркина-Смирнова. – М. : Ключ-с, 1998. – 90 с.

Казмірчук К.В.

студентка,

Львівський державний університет внутрішніх справ

САМОСТІЙНІСТЬ І САМООСВІТА СТУДЕНТІВ ПІД ЧАС ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Поняття «дистанційне навчання» було сформульоване такими вченими, як М. Томпсон, М. Мур, А. Кларк, і Д. Кіган. Кожен із цих авторів відзначав окремий аспект цієї форми освіти.

На думку С. В. Глушакова, дистанційне навчання є такою формою отримання освіти, яка використовує традиційні і специфічні методи, форми та засоби навчання, основою яких є комп'ютерні і телекомунікаційні технології. Головною особливістю процесу є цілеспрямована, контрольована і активна самостійна робота того, хто навчається з використанням спеціальних засобів навчання і можливістю контакту з викладачем та іншими учасниками, по телефону або за допомогою електронної чи звичайної пошти [1, с. 481].